

[Malchau.]

rindelige lovforslag er udgået under behandlingen i det andet høje ting. Jeg finder, at bestemmelsen deri næppe som tilsigtet ville have kunnet hindre en sådan politisk propaganda. Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Steincke ønskede, at denne bestemmelse var blevet bibeholdt. Det er jo et spørgsmål, der kan drøftes i det udvalg, der er bebudet nedsat. § 101 i forslaget, som det nu foreligger, omhandler netop femtekolonnen, som populært er det navn, der knyttes til dette lovforslag, skønt det jo er det, der er mindst om i forslaget. Her er maksimumsstraffen af folketinget forhøjet til 16 år.

I kapitel 13 indføres i § 118 b formue- og indtægtskonfiskation som straf. Jeg må tilstå for mit vedkommende, men jeg er heller ikke jurist, at jeg er noget betænkelig ved denne bestemmelse, der altså faktisk gør en straffetildelings virkning afhængig af de pågældendes økonomiske forhold. Forslaget er dog blevet ændret derhen, at straffen skal andrage mindst 2 års fængsel, før konfiskationsbestemmelserne kan anvendes, og så er det dog ikke det afgørende i hvert enkelt tilfælde, om der er grundlag for konfiskation. Jeg forstår iøvrigt, at konfiskationsreglerne i det hele taget vil blive taget op til drøftelse senere.

Mit partis ordfører i det andet høje ting, hr. Thestrup, omtalte ved forslagets anden behandling et ønske fra forsvarsministeriet om indsættelse af en bestemmelse i loven om straf for den, der ved at svække, skade eller sætte ud af brug anlæg eller genstande af betydning for rigets krigsindsats svækker landets modstandsevne, samt en bestemmelse om straf for nedbrydende propaganda i værnene. Jeg finder også, at det var på sin plads med sådanne bestemmelser i straffeloven. Mener man, at de måske ikke hører hjemme i den borgerlige straffelov, bør de formentlig optages i den militære straffelov ved den forestående revision af denne.

Det er naturligt, at det spørgsmål har rejst sig, om man ikke risikerede, at en lovgivning som denne i en given situation kan komme til at virke mod sin hensigt, og om det ikke kan tænkes, at den også kan og vil blive brugt af en regering, der under en besættelse er os påtvunget, altså en regering, som befolkningen med rette ville anse for at være en ikke-lovlig regering. Disse bestemmelser, om de bliver vedtaget, giver naturligvis en regering i almindelighed, ligegyldig hvilken, en stor magt og virksomhedsfulde midler ihænde, men man kan nu engang

ikke forhindre dem, der har magten, i at bruge magten eller at misbruge den. En eventuel besættelsesregering kan dog også blot selv bestemme de love og andre forholdsregler, den vil bringe til anvendelse overfor befolkningen.

Vi håber imidlertid at kunne være i stand til at undgå en besættelse, bl. a. gennem vort medlemsskab af FN og af Atlantpagten og gennem vort beredskab, og derfor må der også være adgang til at straffe dem strengt, der søger at fremkalde en besættelse.

I lovforslaget er der taget det videst mulige hensyn til bevarelse af pressefriheden, så at kun virkelig grove forseelser på dette område straffes. Jeg mener, at dette er både rigtigt og klogt og i god overensstemmelse med hele vor demokratiske og frihedselkende indstilling.

Til slut vil jeg kort omtale bestemmelserne om dødsstraf, som nu foreslås indført. Bestemmelserne herom er udtaget af det oprindelige lovforslag, hvor de optrådte som en ændring i den militære straffelov, og fremtræder nu som et selvstændigt forslag, hvad jeg også mener er bedre. Spørgsmålet om indførelse af dødsstraf er jo noget, der for den enkelte, der skal tage stilling hertil, kan og må give anledning til alvorlig overvejelse. Enhver må gøre, hvad han eller hun mener er rigtigt. Der kan siges vægtige ting både for og imod dødsstraf, og vi må alle være vort ansvar bevidst, når vi skal stemme herom. I den form, hvori forslaget nu fremkommer, må jeg dog sige, at jeg for mit vedkommende ikke nærer nogen betænkelighed ved at tiltræde forslaget.

Dødsstraf kan efter forslaget kun idømmes for meget alvorlige forbrydelser, vel at mærke begået under krig eller besættelse, og kun personer over 21 år kan idømmes dødsstraf.

Det har været fremført, at bestemmelserne i art. 68 i Genèvekonventionen af 12. august 1949, der dog ikke er tiltrådt af alle stater og vel heller ikke vil blive det, måske skulle medføre, at man burde undlade at indføre dødsstraf. Jeg mener dog, at der alligevel er visse handlinger og grove misgerninger, for hvilke der kun kan være en straf: den alvorligste af alle, nemlig døden. Når så mange andre lande har gjort det, er det også fuldt forsvarligt for os at skabe mulighed for at kunne anvende dødsstraf i sådanne tilfælde.

Det må indrømmes, at det er strenge straffebestemmelser vi her indfører ved de foreliggende lovforslag, men efter min opfattelse ikke for strenge. Det kan gælde vort lands beståen eller ikke-beståen, dets frihed og selvstændighed. Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale begge de foreliggende